

वा०श०

॥२१५॥

पुरस्तात्पूर्वयेतापसाः चित्रकूटस्य आश्रमे संधिरार्षः॥ राममाश्रित्यनिरताः नितरांरताः सानंदाः तानुत्सुकानलक्षयन् ॥ अत्रेदंबोध्यं ॥ चैत्रशुक्लदशम्यांपुण्ये रामवनप्रस्थानं ॥ ततः पूर्णिमायामर्धरात्रेदशरथमरणं ॥ ततः पक्षेण भरतागमनमयोध्यायां ततश्चैव देहिकेन पक्षोगतः ॥ एवं वैशाखे गते ज्येष्ठे भरतस्य चित्रकूटप्रतिप्रस्थानं अयेवर्षासन्निहिते सति कार्तिक्यंतं चित्रकूटेवासोरामस्य ॥ तदनंतरं तापसौत्सुक्यलक्षणं ननु भरतनिवृत्त्यनंतरमेवैतदिति ॥ अतएव पाद्वे ॥ भरतस्यायोध्याप्रतिनिवृत्त्यनंतरमुक्तं ॥ राघवश्चित्रकूटाद्रौसानुजोरमतस्त्रिया ॥ कदाचिदेकैवैदेस्त्वानिद्राणेरघुनंदने १ ऐंद्रः काकः समागम्य जानकीं वीक्ष्य कामुकः ॥ विददार नखैस्तीक्ष्णैः पीनोन्नतपयोधरं २ तदृष्ट्वा राघवः क्रुद्धः कुशं जग्राह पाणिना ॥ ब्राह्मेणास्त्रेण संयोज्य चिक्षेप ध्वांक्षमारणे ३ तदृष्ट्वा घोरसंकाशं ज्वलत्कालानलोपमं ॥ दृष्ट्वा काकः प्रदुद्राव निनदन्दारुणस्वनं ४ वायसस्त्रिषु लोकेषु बभ्रा मभयपीडितः ॥ यत्र यत्र ययौ काकः शरणार्थी च वायसः ५ तत्र तत्र तदस्त्रं तु प्रविशे शय्यावहं ॥ ब्रह्माणमिंद्रं रुद्रं मां शरणार्थी जगाम सः ६ तदृष्ट्वा वायसं भीतं देवतानररक्षिम ॥

येतत्र चित्रकूटस्य पुरस्तात्तापसाश्रमे ॥ राममाश्रित्यनिरतास्तानलक्षयदुत्सुकान् ॥ २ ॥

नयनैर्भ्रुकुटीभिश्चरामं निर्दिश्य शंकिताः ॥ अन्योन्यमुपजल्पन्तः शनैश्चक्रुर्मिथः कथाः ॥ ३ ॥

नशक्तास्मवयं त्रातुं राघवास्त्राद्रयंकरात् ७ इत्यब्रूम महादेवा अन्यथास्त्रंदहेच्चनः ॥ पुनश्चागाद्विधिकाकोदययाविधिराहतं ८ भोभोबलिभुजांश्रेष्ठतमेव शरणं ब्रज ॥ स एव रक्षकः श्रीशः शरणागतवत्सलः ९ इत्युक्तः सोऽथ बलिभुक् ब्रह्मणारघुनंदनं ॥ उपेत्य सहसा भूमौ निपपात भयातुरः १० प्राणसंशयमापन्नं दृष्ट्वा सीता तु वायसं ॥ ब्राह्मिणीति भर्तारमुवाच दयिता विभुं ११ तच्छिरःपादयोस्तस्य युयुजे चाथ जानकी ॥ तमुत्थाप्य करेणाथ कृपापीयूषसागरः १२ ररक्षासौ निजास्त्रायत देकाक्षि ददौ तदा ॥ वायसोऽपि मुहुर्नत्वा सीतायै राघवाय च १३ स्वर्लोकं प्रययौ तदृष्टो राघवेणाभिपालितः ॥ ततो रामो महातेजा वैदेस्त्वालक्ष्मणेन च १४ उवास चित्रकूटाद्रौ स्तूयमानो महर्षिभिरिति ॥ २ ॥ कथमलक्षयत् तत्राह ॥ नयनैरित्यादि ॥ निर्दिश्य प्रदर्श्य शंकिताः रामः किमस्य तदिति भीताः नयनादिभिः प्रदर्श्या न्योन्यमुपजल्पन्तः आह्वयन्तः ॥ शनैरुपांशुकथाश्चक्रुः ॥ अयं राम इह सखीकआस्ते राक्षसाश्चैतद्वेषेणेह संचरन्तोऽस्मान्वाधन्तेऽतो न्यत्र गंतव्यमित्येवं रूपाः कथाश्चक्रुः ॥ ३ ॥

अ० कां०

॥२१५॥